

Regulering af elsektoren

- Grundlæggende anbefalinger til en ny elforsyningslov

1. INDLEDNING OG KONKLUSION

Hovedloven til den nuværende elforsyningslov stammer fra 1999. Siden hovedloven er der foretaget 47 ændringer, hvoraf en række har karakter af "knopskydning". Det har gjort loven uoverskuelig, svækket sammenhængen i regelsættet og vanskeliggjort administrationen for både myndigheder og virksomheder. Samtidig har forudsætningerne ændret sig, og tiden er derfor i varierende grad løbet fra en del af reglerne. På den baggrund er der behov for en gennemgribende opdatering og gennemskrivning af loven, således at den kommer til at fremstå sammenhængende og tidsvarende i sin helhed.

Elreguleringsudvalget er i færd med et eftersyn af reguleringen af elsektoren med henblik på at sikre, at reguleringen fremadrettet understøtter energiaftalens målsætninger og samtidig sikrer realisering af effektiviseringsgevinster i elsektoren. Det fremgår af kommissoriet for udvalget, at arbejdet skal munde ud i en rapport med en analyse af den nuværende regulering af elforsyningen ledsaget af konkrete anbefalinger til ændringer af lovgivningen.

Til brug for Elreguleringsudvalgets arbejde har Energistyrelsen bedt mig belyse de overordnede mål, som ud fra almindelige principper for udarbejdelse af love og i lyset af mine erfaringer fra bistand til Energiklagenævnet, Energistyrelsen og ministeriet siden hovedlovens ikrafttræden i 1999 bør opstilles for en eventuel ny elforsyningslov, som varetager hensyne til både borgere, virksomheder og myndigheder. Det er tanken, at sådanne mål kan indgå i fastlæggelsen af pejlemærker eller retningslinjer for et eventuelt kommende arbejde med en samlet ny elforsyningslov.

En ny elforsyningslov bør sikre stabile og langtidsholdbare lovrammer. Det bør med loven tilstræbes at fastlægge overordnede og klare principper for reguleringen af elsektoren, der ikke påvirkes af mindre løbende ændringer eller uforudsete forhold indenfor sektoren, men kan stå fast, fordi de er udtryk for politiske valg og prioriteringer, og dermed først skal ændres, når den politiske prioritering af de grundlæggende principper i loven ændrer sig.

En overskuelig og godt struktureret lov med klare og sammenhængende regler vil være til gavn for virksomheder og forbrugere, men vil også gavne myndighederne, der vil have lettere ved at administrere loven og dermed sikre forudsigelighed og retssikkerhed på elområdet.

Jeg anbefaler, at der stilles følgende 3 overordnede krav til en ny elforsyningslov:

- Loven bør have et klart og veldefineret formål, og dermed et klart afgrænset område. Lovens struktur bør være klar med en emneinddeling, der afspejler lovens formål.
- Der bør være en klar grænsedragning mellem regler, som fastsættes i loven, og regler, som fastsættes i bekendtgørelser. Retningslinjen bør være, at overordnet regulering af elområdet skal fremgå af reglerne i loven, mens detailpræget regulering skal fremgå af regler i bekendtgørelser.
- Lovens regler skal være lette at forstå og lette at administrere. Der må i lovtæksten eller i lovbemærkningerne være indføjede klare kriterier for reglernes anvendelse. Myndighedernes afgørelser bør være baseret på klare og præcise kriterier i loven og ikke på brede og åbne skønsmæssige beføjelser. Reglerne må heller ikke efterlade tvivl om kompetencefordelingen mellem myndigheder eller om rækkevidden af kompetencen.

Min anbefaling beror på følgende vurderinger, som også kan være retningslinjer for det lovforberedende arbejde:

- Det bør besluttes, hvilke formål loven skal varetage. Et veldefineret formål bidrager til en klar strukturering af loven baseret på en logisk emneinddeling. Samtidig giver det grundlag for at afgøre, hvilke emner loven skal regulere, og hvilke emner der må reguleres i andre love.
- Der skal foretages en generel gennemgang af den gældende elforsyningslov, med henblik på at sikre, at reglerne fortsat er velbegrundede og skal bevares i eksisterende udformning.
- Det bør sikres, at alle regler ikke blot er velbegrundede, men også administrerbare for virksomheder og myndigheder. Administrative hensyn bør derfor indgå ved reglernes udformning.
- En ny elforsyningslov bør indeholde den overordnede regulering af elområdet i form af klare og enkle regler. Den nuværende lov er flere steder præget af detailre-

gulering, som mere hensigtsmæssigt kunne fastsættes i bekendtgørelsesform. Regler, som man på forhånd ved, skal ændres løbende, kan med fordel fastsættes i bekendtgørelser. Det skaber en smidig regulering, og det sikrer, at selve loven bevarer sin karakter af en enkel, klar og retningsgivende regulering.

- Afgrænsningen til andre love, der emnemæssigt ligger tæt op ad elforsyningsloven, skal være klar og logisk. Overlap i reguleringen (dobbelregulering) skal så vidt muligt undgås. Det skaber uklarhed og forvirring, når bestemmelser, der emnemæssigt ligger inden for samme område, både findes i elforsyningsloven og i andre love. Det bør f.eks. overvejes at samle bestemmelser om Energinet.dk's organisering, rammer og økonomiske regulering i lov om Energinet.dk.
- En ny elforsyningslov må også udformes under hensyntagen til den "parallelle" regulering på andre forsyningsområder.
- Der skal være en klar kompetencefordeling mellem ministeren, Energistyrelsen, Energitilsynet, Energiklagenævnet, Energinet.dk og Energiankenævnet. Hjemlerne skal være klare, så der ikke er tvivl om, hvem der gør hvad, og de skal have den nødvendige rækkevidde, så der ikke opstår tvivl om kompetencens omfang.
- Bemyndigelser til ministeren til at fastsætte regler skal enten i lovteksten eller i lov-bemærkningerne klart angive rammerne for bemyndigelsen, så der ikke opstår tvivl om ministerens kompetence til regelfastsættelsen.
- Meget åbne og brede skønsmæssige hjemler bør så vidt muligt undgås. Det gør det vanskeligt at anvende hjemlerne i den konkrete sagsbehandling, og giver grobund for ressourcekrævende og langvarige tvister.
- Ved fastlæggelsen af opgaver mellem myndighederne må det sikres, at myndighederne har de fornødne faglige forudsætninger for at udføre opgaven.
- En ny regulering bør også indtænke klare velregulerede processer. Blandt andet bør det overvejes, om det vil være hensigtsmæssigt at fastsætte frister for virksomhedernes ansøgninger om tilladelser, godkendelser mm.
- Myndighedernes indgrebsbeføjelser skal være klare og dækkende for håndhævelsesbehovet. Der er behov for differentierede sanktionstyper således, at sanktionstypen så vidt muligt afspejler håndhævelsesbehovet i den enkelte situation.
- Det bør overvejes, om der er myndigheder eller emner, som mere hensigtsmæssigt reguleres i anden eller selvstændig lov, f.eks. Energiklagenævnet.

- Det bør overvejes, om der er tilfælde, hvor den nuværende indirekte regulering, f.eks. gennem bevillinger, med fordel kan erstattes af en direkte regulering, hvor betingelser for at drive de forskellige former for elforsyningsvirksomhed optages direkte i loven.

Der er grund til at fremhæve, at en klar og enkel regulering kræver politiske valg - og fravalg. Hensynet til enkelhed og klarhed må nogle gange prioriteres over sikkerheden for, at reguleringen også kan favne det helt særlige og sjældent forekommende tilfælde. Men det er selvfølgelig i sidste instans en politisk prioritering.

I det følgende er baggrunden for ovenstående anbefalinger eksemplificeret med udgangspunkt i mine erfaringer med rådgivning og retssager om elforsyningsloven, samarbejdet med myndighederne og mødet med virksomhederne og deres rådgivere. Der er ikke tale om nogen udtømmende opregning og næppe heller nogen ny indsigt.

2. LOVENS FORMÅL OG STRUKTUR

Den gældende elforsyningslov har et bredt formål. Efter § 1, stk. 1, søger loven grundlæggende at varetage hensynet til forsyningssikkerheden, forbrugerne, samfundsøkonomien og miljøet. At skulle favne så mange hensyn medfører let, at mange forskelligartede bestemmelser, der delvist varetager modsatrettede hensyn, indføres i samme lov. Herved bliver lovens struktur uklar, og der bliver uklarhed om forståelsen af bestemmelserne og dermed administrationen af loven.

Det bør tidligt i arbejdet med en ny elforsyningslov besluttes, hvilke formål loven skal varetage. Et veldefineret formål bidrager til en klar strukturering af loven og gør den lettere at administrere. Det kan f.eks. overvejes, om elforsyningsloven skal varetage miljømæssige hensyn, sådan som det er tilfældet i dag.

Et veldefineret formål bidrager desuden til en klar strukturering af loven. Lovens struktur bør baseres på en logisk emneinddeling. Det bør f.eks. overvejes at samle bestemmelser, der retter sig mod bestemte virksomheder mv. i særskilte kapitler, f.eks. sådan at de overordnede regler om elproduktion eller netvirksomhed findes i en samlet og overskuelig form i sit eget kapitel.

3. ER REGULERING NØDVENDIG?

Et vigtigt indledende spørgsmål i forbindelse med det lovforberedende arbejde er, om den nuværende regulering fortsat er nødvendig og hensigtsmæssig. Der bør foretages en gen-

nemgang af loven med henblik på at identificere bestemmelser i den nuværende elforsyningslov, som ikke længere er velbegrundede eller har vist sig uhensigtsmæssige i deres eksisterende form, og som derfor bør ændres eller helt udgå.

Det gælder f.eks. bestemmelserne i lovens kapitel 7 om forbrugerrepræsentation. Ved hovedlovens ikrafttræden i 1999 lagde man vægt på at sikre forbrugernes indflydelse på forvaltningen af selskabernes værdier, hvilket bl.a. gav sig udslag i regler om forbrugerrepræsentation i netvirksomhedernes bestyrelser. Det bør overvejes, om præmisserne for sådanne hensyn har ændret sig, så bestemmelserne bør revideres eller måske helt udgå.

Energinet.dk har købt alle de regionale transmissionsnet og er nu eneste aktør på transmissionsområdet. Dette forhold kan give anledning til at overveje, om en række unbundlingsregler fra 3. eldirektiv kan udgå, ligesom særlige regler om transmissionsvirksomheder i vid udstrækning bør kunne udgå.

Endvidere kan nævnes elforsyningslovens § 46, hvorefter aftaler, som elforsyningsvirksomheder indgår med andre virksomheder, herunder mellem koncernforbundne selskaber, skal indgås på markedsmæssige vilkår. Da netvirksomhederne kan udlodde udbytte, bør det overvejes, om der fortsat er et reelt behov for, at reglen også omfatter aftaler mellem koncernforbundne selskaber, og i givet fald om den skulle ændres, så den bliver lettere at administrere.

4. LOV ELLER BEKENDTGØRELSE

Et grundlæggende spørgsmål i forbindelse med udarbejdelse af ny regulering, er, hvordan balancen mellem regulering på lovniveau og regulering på bekendtgørelsesniveau skal være. Grundloven sætter ikke grænser for, hvor detaljerede lovbestemmelser kan være, eller hvor vidtgående bemyndigelser der i loven kan gives til ministeren med henblik på regulering i bekendtgørelser.¹ Men en klar grænsedragning mellem lovstof og bekendtgørelsesstof bidrager til at skabe klarhed over reguleringen på et område.

Generelt gælder det, at de overordnede og principielle retningslinjer bør fastlægges af lovgivningsmagten, mens den mere detailorienterede regulering kan ske i bekendtgørelser, og normalt ikke bør være noget, som Folketinget skal tage stilling til. Det bør også indgå i overvejelserne, om der er behov for løbende ændringer og justeringer i regelgrundlaget. I så fald taler det for regulering i bekendtgørelsesform, der hurtigt og smidigt kan ændres.²

¹ Jf. herved også Justitsministeriets "Vejledning om lov kvalitet", (2005), side 41.

² Jf. herved også Justitsministeriets "Vejledning om lov kvalitet", (2005), side 41.

En ny elforsyningslov bør indeholde den overordnede regulering af elområdet i form af klare og enkle regler. Den nuværende lov er flere steder præget af detaljeregulering, som det formentlig vil være hensigtsmæssigt i stedet at fastsætte i bekendtgørelsesform.

Det er min erfaring, at nye regler på elområdet i nogle tilfælde må fastsættes, uden at myndighederne har et fuldstændigt indblik i, hvordan den virkelighed, som reguleringen retter sig mod, ser ud. Konsekvensen er, at de nye regler meget hurtigt må revideres. I andre tilfælde har myndighederne et godt indblik i de faktiske forhold, men på grund af udefrakommende omstændigheder ændrer disse forhold sig hele tiden. Sådanne vilkår for regeludstedelsen lader sig ikke lige ændre. Men reguleringen kan tilpasses vilkårene ved, at nye regler fastsættes i bekendtgørelsesform, så løbende tilpasning af reglerne kan ske smidigt.

Endvidere bør meget lange og teknisk prægede bestemmelser fastsættes i bekendtgørelsesform. Den slags regler kan være vanskelige at udforme enkelt og klart, og de vil ofte give anledning til fortolkningstvivl og dermed behov for præciseringer.

Man kan f.eks. forestille sig, at en kommende prisregulering af netvirksomhederne bygges sådan op, at nogle enkle og klare principper for prissætningen fastsættes i loven. Samtidig indeholder loven en bemyndigelse til ministeren om at fastsætte de mere detaljerede regler i en bekendtgørelse og til f.eks. at pålægge Energitilsynet at udarbejde en benchmarkingmodel efter nærmere angivne retningslinjer. Folketinget kommer herved til at behandle de centrale og principielle elementer i prisreguleringen, mens de mere teknisk prægede dele af reguleringen varetages administrativt.

5. TILGRÆSENDE LOVE

Afgrænsningen til andre love, der emnemæssigt ligger tæt op ad elforsyningsloven, skal være klar og logisk. Overlap i reguleringen (dobbeltregulering) bør undgås. Det skaber uklarhed og forvirring, når bestemmelser, der emnemæssigt ligger inden for samme område, både findes i elforsyningsloven og i andre love.

Lignende overvejelser bør gøres med hensyn til reguleringen af Energinet.dk, der i dag både er reguleret i elforsyningsloven og i lov om Energinet.dk. Også her bør det overvejes at samle bestemmelser om Energinet.dk's organisering, rammer og økonomiske regulering i lov om Energinet.dk. En meget lang og detaljeret regulering af Energinet.dk, der først og fremmest har interesse for Energinet.dk, hører mindre naturligt hjemme i en generel lov for elområdet som elforsyningsloven.

Elforsyningsloven indeholder også en række bestemmelser om udbetaling af støtte i nogle særlige tilfælde. Det bør overvejes, om disse støttebestemmelser mere naturligt hører hjemme i en anden lov eller i en bekendtgørelse.

6. ANDRE FORSYNINGSLOVE

Dele af reguleringen i elforsyningsloven ligner reguleringen i varmforsyningsloven og/eller naturgasforsyningsloven. Blandt flere eksempler kan nævnes reglerne om unbundling og afståelse af aktiver.

Reguleringen i en ny elforsyningslov må udformes under hensyntagen til den "parallelle" regulering på andre forsyningsområder. Heri ligger, at det må overvejes, hvilke konsekvenser en påtænkt reguleringsmodel kan have for andre forsyningsområder med en parallel regulering, og hvor det kunne være ønskeligt at bevare en parallel regulering.

7. KOMPETENCER OG HJEMLER

Som nævnt er elforsyningsloven "vokset" siden hovedloven fra 1999. Det er i vidt omfang sket ved knopskydning, hvor nye kompetencer og opgaver for myndigheder og virksomheder løbende er kommet til. Det hjemmelsmæssige grundlag for disse kompetencer og opgaver er ikke i alle tilfælde så klart, som man kunne ønske sig.

I en ny elforsyningslov må der være et klart snit mellem kompetencerne hos ministeren, Energistyrelsen, Energitilsynet og Energiklagenævnet. Hjemlerne skal være klare, så der ikke er tvivl om, hvem der gør hvad. Hjemlerne skal også have den nødvendige rækkevidde, så der ikke er tvivl om kompetencens omfang. I de tilfælde, hvor ministeren bemyndiges til at fastsætte nærmere regler, skal bemyndigelsesbestemmelserne være sagligt afgrænsede, men de skal samtidig være dækkende, så de kan rumme den administrative regulering, der er behov for at fastsætte.

Endvidere bør myndighedernes afgørelser så vidt muligt være baseret på klare og præcise kriterier i loven eller lovbemærkningerne. Et uklart hjemmelsgrundlag medfører tvivl om reglernes rækkevidde og et uforholdsmæssigt stort ressourceforbrug hos de administrerende myndigheder, samt risiko for ressourcekrævende, langvarige tvister. Klare og præcise regler, som både borgere, virksomheder og myndigheder kan forstå, skaber forudseelighed og begrænser antallet af afgørelser, som påklages. Klagesager tager lang tid at få afgjort, og hvis de senere indbringes for domstolene kan det tage flere år, inden retsstillingen er afklaret ved en dom. Det er hæmmende for en effektiv regulering.

Et eksempel på uklare regler findes i elforsyningslovens § 70. Efter bestemmelsen kan omkostninger til nødvendige nyinvesteringer indregnes i netvirksomhedernes indtægtsrammer. Ifølge bestemmelsen omfatter nødvendige nyinvesteringer f.eks. omkostninger forbundet med væsentlige ændringer i den overordnede netstruktur, der er nødvendig for at sikre forsynings sikkerheden, men det fremgår ikke, hvad der konkret ligger i udtrykkene "væsent-

lig" og "forsyningsikkerheden" og dermed efter hvilke operationelle kriterier bestemmelsen skal administreres.

Den slags brede og åbne kriterier gør det derfor vanskeligt for Energitilsynet at afgøre, hvornår der er tale om nødvendige nyinvesteringer, og Energitilsynet risikerer derfor at måtte bruge uforholdsmæssigt mange ressourcer på ansøgninger om godkendelse af nødvendige nyinvesteringer.

Et andet eksempel er elforsyningslovens § 10, hvorefter Energistyrelsen kan give bevilling til elproduktion, hvis virksomheden har den nødvendige finansielle og tekniske kapacitet. Der er ikke i reguleringen givet nærmere retningslinjer for, hvornår virksomhederne har dokumenteret at have den nødvendige finansielle og tekniske kapacitet.³

For begge eksempler gælder det, at en klarere regulering med nogle enkle og faste kriterier for, hvad der skal til, for at myndigheden kan træffe en afgørelse, vil forkorte sagsbehandlingen og mindske ressourceforbruget hos de administrerende myndigheder.

De illustrerer også, at det ved fastsættelsen af de opgaver, som en myndighed skal varetage, må sikres, at myndighederne har de fornødne faglige forudsætninger til at udføre opgaven. Energitilsynet har f.eks. ikke nødvendigvis de tekniske forudsætninger for at vurdere, om investeringer er sket af hensyn til forsyningsikkerheden og skal heller ikke have det. Konsekvensen vil være, at tilsynet må indhente ekstern ingeniørbistand for at kunne varetage sin opgave efter loven. Tilsvarende kan Energistyrelsens administration af elforsyningslovens § 10 nødvendiggøre ekstern bistand fra revisorer, hvilket næppe er hensigtsmæssigt og formentligt heller ikke har været meningen med bestemmelsen.⁴

8. PROCES OG AFSKÆRINGSREGLER

Elforsyningslovens § 70 er også et eksempel på, at proces skal tænkes ind i en ny regulering. Ansøgninger om godkendelse af nødvendige nyinvesteringer, som angår indtægtsrammer, der ligger flere år tilbage i tid, er u hensigtsmæssigt. Det er tungt administrativt, og det skaber i sidste ende retsikkerhed for virksomhederne, hvis der flere år efter udmeldelse af en indtægtsramme stadig kan være usikkerhed om den. Der kan her være grund til at

³ Endnu andre eksempler er elforsyningslovens § 73, stk. 1, hvor det er uklart, hvad der menes med "rimelige", objektive", "ikke-diskriminerende" og "løberkategorier"³ og elforsyningslovens § 46, hvor det er uklart, hvad der menes med "markedsmæssige vilkår".

⁴ Myndighedens begrænsede forudsætninger for at udøve den brede skønsmæssige beføjelse, som loven forudsætter, kan også komme til udtryk på den måde, at myndigheden undlader at foretage et konkret skøn på baggrund af de specifikke forhold for det pågældende forsyningselskab, men i stedet baserer sit skøn på mere generelle betragtninger. Energi-klagenævnets afgørelser af 10. marts 2008 (J.nr. 11-452) og 9. marts 209 (J.nr. 1011-238) er eksempler på problemstillingen.

overveje at begrænse adgangen til at ansøge om godkendelse af nødvendige nyinvesteringer således, at ansøgninger, der indkommer efter en bestemt frist, afskæres.

Energitilsynet modtager mange ansøgninger om godkendelse af nødvendige nyinvesteringer, og i nogle tilfælde angår nyinvesteringen meget små beløb. Det bør overvejes, om den type ansøgningsordninger, og dermed den administrative indsats hos virksomheder og myndigheder, bør begrænses til økonomisk mere betydningsfulde situationer.

Det ville også formentlig også være en administrativ lettelse for tilsynet, hvis der i loven blev fastsat frister for indsendelse af oplysninger til brug for tilsynets udmeldelse af indtægtsrammerne. Det forlænger sagsbehandlingen og øger ressourceforbruget, hvis virksomhederne lovligt kan indsende disse oplysninger meget sent i forløbet, f.eks. i forbindelse med at tilsynet sender udkast til afgørelse i høring.⁵

Generelt gælder det, at afskæringsregler vil være en administrativ lettelse for myndighederne. Men i mange tilfælde vil de yderligere have den positive effekt, at de skærper virksomhedernes (der ofte er dem der er i besiddelse af de relevante oplysninger) motivation til at oplyse sagen på et tidligt stadie.

9. HÅNDHÆVELSE

En ny elforsyningslov bør indeholde relevante og tilstrækkelige håndhævelsesmuligheder for myndighederne. Det er ikke kun i myndighedernes interesse. Det er også i forbrugernes interesse, at der til f.eks. prisreguleringen er knyttet de fornødne kontrol- og håndhævelsesbeføjelser, så myndighederne har beføjelser til at gribe ind over for virksomhedernes pris-sætning og urimelige vilkår i øvrigt.

Indgrebsbeføjelserne skal være klare og dækkende for håndhævelsesbehovet. Endvidere skal indgrebsbeføjelserne være tilstrækkeligt differentierede. Hvad der er en relevant og tilstrækkelig sanktion i ét tilfælde, er det ikke nødvendigvis i et andet tilfælde. Sanktionstypen skal afspejle håndhævelsesbehovet i den enkelte situation og skabe incitament til ikke at overtræde forskrifterne (være disciplinerende).

Et eksempel på en inadækvat sanktionsmulighed i den nuværende regulering er sanktionsmuligheden i elforsyningslovens § 31, stk. 2, hvorefter Energinet.dk kan træffe afgørelse om hel eller delvis udelukkelse af en bruger fra adgangen til Energinet.dk's ydelser. Da det er afgørende for brugernes virksomhed, at der er adgang til Energinet.dk's ydelser, vil udelukkelse her fra være en meget indgribende sanktion, som sjældent vil stå mål med overtræ-

⁵ Problemstillingen er illustreret i Energiklagenævnets afgørelse af 7. maj 2012 (J.nr. 1011-11-79-11)

delsens alvorlighed. Her vil hjemmel for en mindre indgribende sanktion formentlig være hensigtsmæssig.

10. DIREKTE ELLER INDIREKTE REGULERING?

Et andet grundlæggende spørgsmål, som må overvejes i forbindelse med en ny elforsyningslov, er, i hvilket omfang regulering skal fastsættes direkte i loven i stedet for at ske gennem indirekte regulering i form af f.eks. tilladelsesordninger, hvor aktørerne i sektoren skal ansøge om tilladelse til bestemte former for virksomhed. Retningslinjen for overvejelserne må være, om der er tale om et område, hvor det offentlige har stort behov for at kunne gribe ind, eller om det er et område, hvor sektoren ud fra klare retningslinjer i loven må forventes at kunne fungere uden det offentliges mellemkomst.

Et led i overvejelserne bør være at se på anvendelsen af bevillinger. Reguleringen af elområdet sker i dag delvist gennem udstedelse af bevillinger til at drive de forskellige former for virksomhed. Det bør overvejes, om denne regulering, herunder kataloget af vilkår, som normalt er indsat i bevillingerne, med fordel kan erstattes af en direkte regulering, hvor betingelser for at drive de forskellige former for virksomhed på elområdet optages direkte i loven. Et eksempel herpå kunne være mere klare regler om elproducenternes forpligtelser til skrotning og bortskaffelse af anlæg og oprydning af forurenede grunde.

11. FORHOLDET TIL EU-RETTE

Elområdet er i vidt omfang reguleret af EU-direktiver. I dag er el-direktiverne i nogle tilfælde implementeret i forskellige love. Elforsyningsloven implementerer en række forskellige direktiver. Det vil ofte ikke være muligt at samle alle de regler, der implementerer et bestemt direktiv, i én lov. Men det bør indgå i overvejelserne om den fremtidige lovstruktur, at den i mulig grad afspejler strukturen i EU-reguleringen, således at strukturel og terminologisk forvirring så vidt muligt undgås.

Det bør også overvejes, om teknisk prægede EU-regler, eller regler som må forventes at blive revideret løbende, mest hensigtsmæssigt kan implementeres via bemyndigelser til ministeren. Reguleringen af elområdet bliver mere smidig, hvis tekniske regler og løbende regelændringer kan håndteres i bekendtgørelsesform. Et eksempel på teknisk præget regulering, som må forventes af komme fra EU i den kommende tid, er de såkaldte network codes som efter en komitologiprocedure udmøntes i forordninger.

København, den 1. juli 2014

Sune Fugleholm
— Advokat